Οκνηρία στα πνευματικά έργα (Αγ. Δημήτριος του Ροστώφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Μαρτίου, 2010

ΦΥΛΑΞΕ την ψυχή σου από τη φοβερή παραλυσία, που οι Πατέρες ονομάζουν ακηδία, την οκνηρία δηλαδή στα πνευματικά έργα. Να θυμάσαι πάντοτε τα λόγια του αποστόλου που μας συμβουλεύει να είμαστε «*τη σπουδή μη οκνηροί, **τω πνεύματι ζέοντες**, τω Κυρίω δουλεύοντες*" (Ρωμ. 12. 11). Μην είσαι ράθυμος και χλιαρός, για να μην ακούσης κάποτε τα λόγια: «*Ούτως ότι χλιαρός ει, και ούτε ζεστός ούτε ψυχρός, μέλλω σε εμέσαι εκ του στόματός μου*» (Αποκ. 3. 16). Αγωνίζου, αγρύπνα, νήφε, μη χάνης μάταια τον χρόνο της ζωής σου, τον χρόνο που σου δόθηκε για την καλλιέργεια της ψυχής και την απόκτησι των αιωνίων αγαθών. Φρόντιζε να μην πέραση ούτε μια μέρα σου αργή από πνευματικά έργα. Ο χρόνος που περνά δεν γυρίζει πίσω.

Η ζωή μας είναι σαν ένας πόλεμος, σαν μια αγορά, σαν ένα σχολείο, σαν ένα μακρύ θαλασσινό ταξίδι. Στις μάχες δεν συγχωρείται ανάπαυσις, στο εμπόριο δεν χωρεί αδράνεια, στο σχολείο δεν επιτρέπεται αμέλεια, στο θαλασσινό ταξίδι δεν έχει θέσι η αμεριμνία. Γι' αυτό μην τεμπελιάζης, μην αμελής στα έργα του Θεού, αλλά ασκήσου και κοπίαζε, ιδού για σένα το πεδίο της μάχης, ιδού η αγορά, ιδού το σχολείο. Το τάλαντο που κατέχεις μην το κρύψης, αλλά πολλαπλασίασέ το, για να μην ακούσης κάποτε: «*Πονηρέ δούλε και οκνηρέ! ήδεις ότι θερίζω όπου ουκ έσπειρα και συνάγω όθεν ου διασκόρπισα! έδει ουν σε βαλείν το αργύριόν μου τοις τραπεζίταις, και ελθών εγώ εκομισάμην αν το εμόν συν τόκω*» (Ματθ. 25. 26-27). Τί θ’ απαντήσης τότε, τη φοβερή μέρα της Κρίσεως, που όχι μόνο δεν πολλαπλασίασες το τάλαντό σου, αλλά ούτε τον τόκο του δεν διαθέτεις;

Η πνευματική επαγρύπνησις και ο αγώνας σου κατά του δαιμονικού κακού θα διαρκέση μέχρι το τέλος της ζωής σου: «*Γίνου πιστός άχρι θανάτου, και δώσω σοι τον στέφανον της ζωής*» (Αποκ. 2. 10). Κι αυτό, γιατί ο σατανάς συνεχώς επαγρυπνεί και ποτέ δεν ησυχάζει, αλλά σαν άγριο λιοντάρι περιφέρεται παντού ζητώντας να καταπιή όποιον του έχει ξεφύγει. Αλλοίμονο σ' εκείνον που θα τον βρη κοιμισμένο!

Πρόσεξε ιδιαίτερα όσα σε συμβουλεύει ο σοφός Σολομών: «*Ίθι προς τον μύρμηκα, ω οκνηρέ, και ζήλωσον ιδών τας οδούς αυτού και γενού εκείνου σοφώτερος· εκείνω γαρ γεωργίου μη υπάρχοντος, μηδέ τον αναγκάζοντα έχων, μηδέ υπό δεσπότην ων,*

ετοιμάζεται θέρους την τροφήν πολλήν τε εν τω αμητώ ποιείται την παράθεσιν. Ή πορεύθητι προς την μέλισσαν και μάθε ως εργάτις εστί τήν τε εργασίαν ως σεμνήν ποιείται· ης τους πόνους βασιλείς και ιδιώται προς υγίειαν προσφέρονται· ποθεινή δέ εστι πάσι και επίδοξος· και περ ούσα τη ρώμη ασθενής, την σοφίαν τιμήσασα προήχθη. Έως τίνος, οκνηρέ, κατάκεισαι; πότε δε εξ ύπνου εγερθήση; ολίγον μεν υπνοίς, ολίγον δε κάθησαι, μικρόν δε νυστάζεις, ολίγον δε εναγκαλίζη χερσί στήθη· είτ' εμπαραγίνεταί σοι ώσπερ κακός οδοιπόρος η πενία και η ένδεια ώσπερ αγαθός δρομεύς. Εάν δε άοκνος ης, ήξει ώσπερ πηγή ο αμητός σου, η δε ένδεια ώσπερ κακός δρομεύς απαυτόμολήσει» (Παροιμ. 6. 6-12).

Να γιατί δεν πρέπει να οκνής, αλλά με προθυμία να εργάζεσαι στο αγαθό. Γιατί τώρα είναι καιρός εργασίας, μετά καιρός ανταποδόσεως. Στη γη πόλεμος, στον ουρανό ανάπαυσις. Και αναγκαστικά ένα από τα δύο θα κάνης, είτε θα νικήσης είτε θα νικηθής· είτε θα μείνης κοντά στον Θεό είτε θα χωρισθής απ' Αυτόν. Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει.

Μη λυπάσαι να δουλαγωγής τη σάρκα σου για χάρι του Χριστού, γιατί Εκείνος την έπλασε. Μην τρομάζης μπροστά στους πόνους, γιατί Εκείνος έχει τη δύναμι κάθε πληγή να θεραπεύση. Μη λυπάσαι να Του προσφέρης ολόκληρη την ύπαρξί σου, γιατί Εκείνος θα την ανακαινίση, θα την δοξάση και θα σου την προσφέρη πάλι «*εν κροσσωτοίς χρυσοίς περιβεβλημένην πεποικιλμένην*» (Ψαλμ. 44. 14) στη βασιλεία των ουρανών. Όπως ο Χριστός υπέφερε για χάρι σου, υπόφερε κι εσύ για χάρι του Χριστού. Ρίξε ένα βλέμμα γύρω σου και δες πόσος πόνος, πόση δυστυχία, πόσες θλίψεις υπάρχουν στους ανθρώπους. Όσο κι αν πονάς, υπάρχουν άλλοι που πονούν περισσότερο. Όσο κι αν δυστυχής, υπάρχουν άλλοι που δυστυχούν περισσότερο. Δόξασε κι ευχαρίστησε τον Θεό που δεν σου στέλνει πιο μεγάλες συμφορές. Πάρε θάρρος, βάλε αρχή και ευαρέστησέ Τον με τον πνευματικό αγώνα σου. Με λίγο προσωρινό κόπο θ' απόλαυσης αιώνια και ατελεύτητα αγαθά, «*α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη*» (Α' Κορ. 2. 9).

Ξέρεις γιατί κυριεύεσαι από πνευματική ραθυμία και ακηδία; Επειδή δεν αγαπάς μ' όλη σου την καρδιά τον Κύριο. Και όποιος δεν αγαπά τον Κύριο μ' όλη τη δύναμι της ψυχής του, βλέπει την οδό που οδηγεί στη ζωή πολύ στενή και τεθλιμμένη, αισθάνεται τον ζυγό του Κυρίου ασήκωτο και τον νόμο Του ακατόρθωτο. Αγάπησε τον Κύριο «*εξ όλης της καρδίας σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της δυνάμεώς σου*» (Δευτερ. 6. 5), και τότε θα βαδίζης στον δρόμο Του με χαρά και προθυμία, «*ηγούμενος πάντα σκύβαλα είναι ίνα Χριστόν κερδήσης*» (πρβλ. Φιλιπ. 3. 8). Οι άγιοι της Εκκλησίας μας, που βαθιά αγάπησαν τον Θεό, κάθε κόπο για χάρι Του τον θεωρούσαν άκοπο, κάθε πόνο άπονο, κάθε θλίψι ευεργεσία. Μερικοί

μάλιστα, φλεγόμενοι από θείο έρωτα, δεν άντεχαν ούτε για λίγο ν' αναχαιτίζουν τον χειμαρρώδη εκείνο πόθο που τους ωθούσε στην ένωσι με τον Θεό. Περιφρονούσαν ακόμη και τις πιο βασικές ανθρώπινες ανάγκες, την τροφή και τον ύπνο, για να μη στερηθούν την απόλυτη και απρόσκοπτη επικοινωνία τους με τον εκλεκτό Νυμφίο της ψυχής τους. Τόσο φλογισμένες και συνεπαρμένες ήταν οι ψυχές των αγίων από τη θεία αγάπη. Με χαρά, σαν ασώματοι άγγελοι, παραδίδονταν σε υπεράνθρωπες νηστείες, ατελεύτητες αγρυπνίες, αδιάλειπτες προσευχές και δοξολογίες προς τον αγαπώμενο Κύριο, κι έφθαναν για χάρι Του μέχρι τον θάνατο, αντιμετωπίζοντάς τον όχι σαν κακό μα σαν λύτρωσι και δυνατότητα απόλυτης και αιωνίας ενώσεως μαζί Του. Όλα αυτά βέβαια που κατώρθωσαν θα ήταν απραγματοποίητα, αν στην αγάπη τους προς τον Θεό δεν προσετίθετο και η θεία χάρις, «*η πάντοτε τα ασθενή θεραπεύουσα και τα ελλείποντα αναπληρούσα*», που ενδυναμώνει όσους δείχνουν έμπρακτη αγάπη στον Κύριο. Έτσι, «*τοις αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν*» (Ρωμ. 8. 28), ώστε να επαληθεύεται πάντοτε η αψευδής ρήσις Εκείνου: «*Ο ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν εστιν*» (Ματθ. 11. 30).

Ετοιμάσου λοιπόν, αδελφέ μου, ετοιμάσου για την υποδοχή του ουρανίου Νυμφίου, του υπερενδόξου Κυρίου Ιησού Χριστού. Ιδού, «*έρχεται εν τω μέσω της νυκτός, και μακάριος ο δούλος ον ευρήσει γρηγορούντα, ανάξιος δε πάλιν ον ευρήσει ραθυμούντα*». Ξύπνα, ετοίμασε τη λαμπάδα της καρδιάς σου. «*Ανάστα, τί καθεύδεις; το τέλος εγγίζει και μέλλεις θορυβείσθαι*». Έρχεται Εκείνος που μαζί Του θα ζης και θα συνευφραίνεσαι αιωνίως. Πρόσεξε να μη σβήση η λαμπάδα σου. Πρόσεξε να μη νυστάξη η ψυχή σου από τη ραθυμία και την ακηδία. Ετοιμάσου να δεχθής μέσα σου τον Κύριο της δόξης. Ήρθε και χτυπά κιόλας τη θύρα της καρδιάς σου. Άκουσέ Τον: «*Ιδού έστηκα επί την θύραν και κρούω· εάν τις ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν, και εισελεύσομαι προς αυτόν και δειπνήσω μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού. Ο νικών, δώσω αυτώ καθίσαι μετ' εμού εν τω θρόνω μου... Ο έχων ους ακουσάτω...*» (Αποκ. 3. 20-22).

(Από το βιβλίο "Πνευματικό Αλφάβητο" του Αγίου Δημητρίου Ροστώφ, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, 1996)

Διαβάστε περισσότερα από τις εκδόσεις της Ιεράς Μονής Παρακλήτου πατώντας εδώ

"*Η Άλλη Όψις θα ήθελε θερμά να ευχαριστήσει τον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής, για την ευλογία δημοσίευσης των αποσπασμάτων*"